

Kvante Gruppe Dynamik

Manfred Christiansen

Fire lige store cirkler overlejrerede hinanden på en lige vandret linje. Cirklerne var lavet af forkromet metal og så ud til at danne en kæde. De sad på forenden af en poleret og plejet sort bil, der langsomt trillede ind på en parkeringsplads i udkanten af Århus. Bilens størrelse og model lod ane, at manden bag rattet godt vidste, hvilket indtryk han efterlod når han sådan lod sin bil trille ind på parkeringspladsen.

Jens Frederiksen følte sig sikker i sin bil.

For år tilbage var han kørende sælger, som det hed dengang, i sin egen bil af samme mærke som denne men en ældre model. Dengang som nu solgte han firmaets produkter. I de seneste år var bilen erstattet med fly og taxa, og titlen var blevet til key account manager, fordi kunderne var i udlandet. Og netop fordi han i princippet ikke længere havde brug for en bil for at udføre sit erhverv, var denne bil, netop dette mærke og netop denne model vigtig for ham. Han var en god sælger. Han kunne lide at stryge kunderne med hårene indtil de gav sig og købte produktet. Han vidste nøjagtigt hvornår han skulle behage dem og med hvilke midler, og hvornår han kunne være hård og ubarmhjertig. Fordi nogle kunder elskede at få medgang og nogle at få modstand ved kontraktforhandlingerne, så på den måde behagede han alle.

Jens havde brug for at føle sig sikker.

Rygterne om rationalisering og teambuildingkursets sande dagsorden blev hvisket fra mund til øre ved frokostbordet og i rygekabinerne. At nogen skulle fyres, det var sikkert, men alle var

med til denne teambuilding-weekend og ingen kendte sin skæbne. Og så længe man ikke spurgte var man på samme tid ansat og fyret. Princippet i denne usikkerhed lå som en tåge om Jens' hoved. Hovedet der med det gråmelerede hår vidnende om erfaring og alder. Det var alderen der trykkede ham. Derfor sad solbrillerne med indbygget styrke på næsen både for at skærme for solen, som lige var stået op denne fredag morgen og for at korrigere både hans syn og hans image. For med dem på mente han selv, at han så yngre ud. Et faktum han var ene om at synes, det vidste han godt, men for ham var det nok, at bare han selv syntes, at han så yngre ud.

På parkeringspladsen ventede tre af hans kollegaer, som han havde lovet at tage med til feriecentret, der lå et sted i det vestlige Jylland ved vandet. De stod på række, sorteret efter størrelse på fortovet med dampende ånde. Han havde ikke meget til fælles med disse mennesker, andet end arbejdspladsen. Han kendte dem godt af udseende og vidste, at det han lavede havde indflydelse på deres arbejde, som også det de lavede havde indflydelse på hans.

En simpel lodtrækning havde ført netop dem sammen, og den kommende weekend, om han ville det eller ej, ville hans planer være sammenfiltret med deres, indtil teambuilding-weekenden var overstået.

Solen skinnede og lovede det kommende forår, mens den kolde luft mindede om, at vinteren stadig havde overhånden. Himlen i øst var skyfri og lovende, men mod vest, i retning af deres mål, hang et truende gardin af mørke skyer. Sådan var det både vinter og forår på samme tid.

#

De havde ventet på Jens i ti minutter og Kerstin Lin Andersen var blevet godt kold og utålmodig. Foruden Kerstin, havde også Grete Nielsen og Robert S. Petersen hoppet på stedet for at holde varmen – to kollegaer, noget ældre end hende, som hun kendte ved navn og vidste hvilken afdeling de arbejdede i, men kun havde haft sporadisk kontakt med. Grete var grå og usynlig og Robert havde trods kulden svedperler i sit runde ansigt. De havde kun udvekslet høfligheder med hinanden, men spørgsmål om firmaets problemer havde hængt usagt i luften. Derfor følte hun, at ventetiden havde været urimelig lang.

Bilen, en pralende AUDI med den fjerde kollega, standsede lydløs luskende foran dem. Bilens chauffør steg ud af bilen samtidig med at bagklappen til bagagerummet åbnede sig kontrolleret langsomt.

Hvem ville han imponere, nåede Kerstin at tænke inden Jens åbnede munden: "Godmorgen. Er I klar til afgang?" spurgte han uden antydning af undskyldning for at have ladet dem vente i kulden i ti minutter.

De besvarede rituellet den høflige morgenhilsen og bar deres bagage til den åbne bagagerumsklap. I bagagerummet lå en golftaske der fyldte mindst halvdelen og Kerstin undrede sig over, at Jens åbenbart regnede med at finde tid til en runde golf, endsige at der overhovedet ville være en golfbane i nærheden og at vejret ellers ville arte sig behørigt.

Lige gyldig hvordan de vendte og drejede bagagen og diskuterede pakkestrategi, var der ikke plads til alle tasker i bagagerummet.

"Jeg kan godt tage min med ind i bilen," sagde Robert. "Det meste er alligevel noget elektronik jeg skal bruge undervejs," tilføjede han svendene og omklamrede sin proppede sportstaske.

"Godt! Hvis I to så sætter jer på bagsædet og Kerstin på forsædet så skulle der være plads til alle." Han smilte venligt til Kerstin.

Hun sukkede indvendig fordi hun faktisk havde regnet med, at Jens ville prøve på, at få hende til at sidde på forsædet ved siden af ham og fik en kuldegysning ved tanken om, hvilke motiver der kunne ligge bag, som ville bekræfte rygterne. "Jeg tror det er bedre, hvis Robert sidder foran med sin store taske. Og mens i mænd så snakker golf og gadgets, kan vi kvinder få os en pigesnak på bagsædet," sagde Kerstin og blinkede til Grete, men den fuldstændige mangel på reaktion i Gretes ansigtsudtryk gjorde at Kerstins ord blev hængende i luften efterladt hittegods.

De satte sig ind i bilen. Robert sad med sin taske på gulvet foran sig med sædet skubbet helt tilbage. Kerstin endte med at skulle sidde bag Robert fordi Grete ømmede sig over ikke at have benplads nok på den side. Robert pruste besværet på forsædet og emmen af hans sved som blev distribueret med bilens ventilation var syrlig som lugten af lunken tykmælk og beskidt vasketøj.

Inden Jens satte bilen i bevægelse, justerede han bakspejlet, og hun så tydeligt hans små begærlige griseøjne i bakspejlet. Måske

ville en plads på forsædet have været bedre, men det var for sent at vælge om nu.

Den kommende weekend skulle hun tilbringe med sine kollegaer med teambuilding. Det skulle bare overstås. Selvfølgelig ville hun lege med, når nu direktør Henriksen var tovholder, men hun ville så sandelig også forfølge sin egen dagsorden.

Ud af forruden så Kerstin skyerne trække sig sammen, der varslede et kommende uvejr.

#

Bilen trillede svagt summende ud på hovedvejen og Robert tog sine briller på for at kigge nærmere på den indbyggede GPS, der sad i kardanboksen mellem ham og Jens. Pilen med positionsmarkøren gled langs vejene på det stiliserede landkort der bevægede sig hen over skærmen mens de kørte. Han studerede knapperne nøje og dannede sig et billede af, hvordan man kunne betjene bilens GPS. Ikke fordi han regnede med at blive bedt om det, men det var teknik og han kunne ikke lade være. Der var tilsyneladende ikke afstukket nogen kurs at navigere efter.

"Du har slet ikke indlæst nogen rute på GPSen" sagde Robert i håb om, at Jens ville foreslå, at han kunne gøre det.

Jens svarede med et "hmm..." og skiftede skærbilledet til iPod betjening. "Skal vi ikke høre noget musik", sagde Jens og ud af højtalerne strømmede rock som lignede det Roberts ældste barnebarn på tolv yndede at høre, når hun var på besøg. Musikken var rytmisk og ikke ulig det Beatles og Stones han hørte da han selv var ung.

"Er der nogen af jer der har været på et kursus med samarbejdsudvalget fra Elektrovox før?" spurgte Robert af ægte interesse. Han kendte dem lidt i forvejen. Alligevel havde han ved morgenkaffen denne morgen læst alt hvad han kunne finde om sine kollegaer på intranettet, og var tilfreds med de folk han for weekenden skulle danne gruppe med. Her var både HR og salg, marketing og udvikling. En perfekt kombination når nogen skulle spørge.

"Det hedder altså Teambuilding nu om dage!" sagde Kerstin bag ham. Robert kunne mærke hendes knæ i ryggen og ville trække sædet en smule frem, men kunne ikke komme til håndtaget, fordi tasken på gulvet foran ham maste hans ben hen foran håndtaget.

"Det er jo det jeg siger, " sagde Robert muntert. "Tre måneder efter jeg startede hos Electrovox, i 88 tror jeg, var alle teknikkerne afsted med Henriksen en hel weekend med Oslobåden. Jeg kan huske det lige så tydeligt. Vi var sat sammen for at finde frem til den mest rationelle organisation af udviklingsteamet." Uden at vente på en kommentar, fortsatte han: "Hvad tror I, vi skal denne gang? Henriksen har været så hemmelighedsfuld om dette møde!"

Ingen sagde et ord. Stilheden duggede ruderne. Var der noget de vidste som han ikke vidste? Robert kiggede igen på skærmen i kardanboksen og ærgrede sig over, at den ikke viste GPS-billedet. Han havde selv sin håndholdte GPS i inderlommen som han havde programmeret hjemmefra i tilfælde af at der ikke var en GPS i bilen, og hvis de var faret vild, kunne han trylle den frem. Den var lille og vandtæt med et strålende gult chassis, så man lettere kunne finde den i mørke. Den havde en farveskærm og beregnede selv ruter. Den

kunne modstå arktiske vintre og ørkenhede hvis det skulle komme an på det. Han havde selv bygget en udvidelse til GPSen, som den på en måde var trådløst forbundet til. Udvidelsen lå i hans sportstaske sammen med en større powerbank – man skulle jo nødtigt gå ned på strøm.

Han fiskede GPSen frem fra inderlommen og efter nogle sekunder havde den fundet positionen med 1 centimeters nøjagtighed. Hans GPS fandt positionen med de gængse positions satellitter og hans udvidelse beregnede yderligere nøjagtighed på den kvantecomputer han selv havde bygget. Han havde også selv udviklet den algoritme den skulle bruge til beregning.

De var på rette kurs. 1 time og 23 minutter til ankomst. Han fulgte kortet på den lille farveskærm og glædede sig over at positionsmarkøren fulgte vejnettet så fortræffeligt, som tidligere tests allerede havde vist. Han havde allerede kørt adskillige funktionstests på den, men endnu ikke haft tid til at afprøve alle dens kvantemekaniske funktioner. Måske ville han få tid til det i løbet af weekenden.

Et lille vindue på skærmen åbnede sig med en varsling om, at de skulle dreje til højre ved næste kryds, men Jens kørte lige over i krydset. Den holdholdte GPS blinkede kort og beregnede et ny rute som var tre minutter længere.

"Vi skulle være drejet til højre her," sagde Robert mens han holdt GPSens skærm i retning af Jens.

"Ja den vej kan man også køre," sagde Jens og kiggede tilsyneladende på nogle køer på marken til venstre for vejen.

Kørerne pegede alle sammen i nordsydlige retning som kæmpe kokompasser, for det var videnskabeligt bevist at køer gjorde sådan, og han spekulerede på, om alle køer i verden i stedet kunne være kvantemekanisk sammenfiltrede, eller om det var kørerne der var ansvarlige for magnetfeltet. Det var sådan Robert tænkte, det var sådan han fik sine ideer.

"Jeg kan godt sætte din GPS til at udstikke en optimal kurs, så vi ikke kommer på afveje. Vi skulle jo nødig komme for sent" sagde Robert. Hans fingre nærmede sig utålmodigt knapperne på bilens GPS.

"Nej det behøves virkelig ikke. Jeg ved hvor det er!" vrissede Jens.

"Men det er let nok, du behøver bare at trykke her og her og..." Musikken stoppede og displayet viste opsætningsskærm billedet, fordi bilens GPS tilsyneladende aldrig var blevet taget rigtig i brug og først skulle initialiseres. En procedure som efter Roberts vurdering kun ville tage nogle få minutter.

"Kan du så for helvedet ikke holde fingrene for dig selv!" råbte Jens.

Et vindstød ruskede i bilen. Den blå himmel var forsvundet bag skyer, der var drægtige med regn og vind.

#

Grete ventede på et svar til den SMS hun lige havde sendt til sin datter. Der var frikvarter i gymnasiet og datteren skulle huske at aflevere sin forsinkede tysk opgave til læreren i dette frikvarter. Grete

havde prøvet at indskærpe, at det ikke var nogen skam at aflevere noget efter deadline bare man havde en gyldig grund. Så sendte hun en SMS til sin søn, som gik på samme gymnasium, for at han skulle gå til datteren og minde hende om deres aftale.

Hun kiggede ud på landskabet. Sidst hun havde kigget ud af vinduet så hun et kuperet terræn med skov og enge og solen havde skinnet på de nøgne træer, men nu var det helt flat. Kun marker med køer der stod og lå i samme retning og enkelte træer der alle havde slagside den samme vej. Himlen var tung og grå af skyer.

Den rædselsfulde musik som Jens havde sat på stoppede endeligt.

"Kan du så for helvedet holde fingrene for dig selv!" råbte Jens pludseligt og et vindstød ruskede i bilen. Grete kunne ikke afgøre, om det var vejret der havde påvirket dem eller dem der påvirkede vejret.

Hun kiggede over på Kerstin som så ud til at klukgrine. Hvad var der morsomt ved at se to voksne mænd skændtes over et stykke legetøj? Det var nok meget godt de tre skulle på teambuilding. Det gjaldt også for mange andre i firmaet. Hun vidste dog ikke hvorfor netop hun skulle deltage – til dagligt passe hun jo arbejdet og sig selv. Hendes arbejde var vigtigt og påvirkede alle. Lige siden invitationen til kurset var dumpet ind ad døren havde hun undret sig over, at Henriksen ikke havde involveret personaleafdelingen, altså hende, HR som det hed så fint nu, i det projekt. Hun sad jo med detaljerede informationer om alle ansatte. Hun var firmaets hukommelse. Også med hensyn til hemmelighederne. Hun var eksempelvis den eneste der vidste, at Jens for otte år siden fik en

kraftig advarsel af Henriksen fordi han havde antastet en piccoline der lige var fyldt atten, at de siden dengang ikke ansatte piccoliner mere, og at sælgerne derfor selv skulle hente deres post. Eller at Robert havde en firmabetalt abonnementsordning på en toupé som kostede 8753 kr om året, fuldt fradragsberettiget fordi den sorterede som en PC-ordning for en hjemmearbejdsplads. Det var til gengæld ingen hemmelighed, at Kerstin var gået i seng med direktør Henriksens nevø forrige julefrokost, det sagde rygterne og det vidste alle, og nu sad hun dér og grinte af to mænd der var heldige, hvis de stadig var ansatte hos Electrovox efter denne weekend, hvis nogen skulle finde på at spørge om Gretes mening, ikke fordi Kerstin selv sad særlig sikker på sin post siden eskapaden.

Jens fortsatte med at vrisse ad Robert som hele tiden prøvede at overbevise Jens om, at han sagtens kunne indstille bilens GPS, mens Kerstin bare sad og grinte.

Gretes mobil bippede: - mor, hun har styr på D :-)

“Hvem SMSer du med hele tiden?” spurgte Kerstin.

“Mine Børn,” svarede Grete.

“Savner de allerede deres mor?” Kerstin prøvede sikkert at være morsom, måske endda sarkastisk.

“Nej. Jeg husker dem på forskellige ting! Hvornår de skal til træning, hvornår de skal være hjemme igen, hvor deres madpakker er og sådan nogen.”

“Hvor gamle er de da?”

“Femten og atten,” svarede Grete og skrev en ny SMS til sin søn for at minde ham om, at han skulle til håndboldtræning om eftermiddagen, og at fredagens aftensmad lå i det nederste rum i

fryseren og bare skulle varmes i Mikroen 11 minutter på laveste kraft og 2 minutter på højeste og der var nok til tre personer og at hun ville ringe klokken ...

“Er de så ikke gamle nok til selv at huske?” forstyrrede Kerstin halvhøjt for at overdøve mændenes højlydte diskussion.

“Det tror jeg ikke.” Hvad ragede det egentlig Kerstin, hvad hendes børn kunne huske og hvad ikke. Hun skulle bare holde sin næse i sine egne sager. Dumme næsevise gås fra marketing, der blandede sig i personaleafdelingens sager under paroler som Virksomhedskultur er Big Business eller Branding for alle med SoMe. Grete var tæt på at koge over.

“Jeg kan huske at det var møgirriterende når min mor altid huskede mig på et eller andet uvigtigt, som jeg havde styr på!” sagde Kerstin.

“Hvad fanden ind i helvedet rager det dig, hvad jeg gør eller ikke gør!” råbte Grete og Jens i kor, samtidigt med et gevaldigt vindstød ruskede i bilen.

Var det dem eller vejret?

Jens huggede bremserne i og bilen standsede ved et bladløst træ, der svajede voldsomt i vinden så dens grene rørte ved jorden. Ved siden af træet var et skur på størrelse med et legehuse der lige som træet svajede i vinden, men på en måde som kun et skur kan svaje.

“Så er det ud!” råbte Jens. Hans tålmodighed var brugt op: Robert kunne jo slet ikke forstå klar tale.

“Ud sagde jeg!” Jens åbnede Roberts sikkerhedssele, men Robert gloede bare let smilende på ham med sine barnlige øjne i det store runde ansigt.

Luften susede i om bilen og vuggede den fra side til side. Vinden medbragte sand og organiske fragmenter der knitrede på ruderne.

Jens havde besvær med at åbne døren mod vinden, men det lykkedes ham at kæmpe sig ud af bilen. Han lænede sig op mod vinden da han gik bag om bilen over til Roberts dør og åbnede den. Han måtte læne sig op mod døren da han hev Robert i kraven ud af bilen.

“DU SKAL IKKE PILLE VED NOGETSOMHELST I MIN BIL, HAR DU FORSTÅET! Og så er jeg fuldstændig ligeglad med, hvor meget smartere din hjemmelavede GPS-dims i gul plastik så end er, det er MIN GPS i MIN BIL du pillede ved! Nu kan du fandme selv finde hen til det skide hotel!” skreg Jens. “Hvis du kan!” tilføjede han, rev den gule GPS ud af Robert svedige hænder og kastede den ud over markerne. Et vindstod tog fat i Robert apparat, så det fløj tilbage igen og landede blødt i grøften kun et par meter fra dem, til stor irritation for Jens.

Roberts store runde ansigt smilte. Hvad var der galt med den mand? Stormen hev i Roberts hår og Jens bemærkede at det så ud som om en del af hårbunden havde løsnet sig og flaprede i vinden. Robert bar gudhjælpemig en toupé. Den måtte være limet fast siden

den kunne holde sig på hovedet i den storm. Sikkert en anden af hans åndsvage opfindelser.

Jens vendte sig om og kæmpede sig ind i bilen igen, satte bilen i gear og kørte af sted. Landevejen var snorlige og landskabet uden særlige mærker man kunne orientere sig efter.

“Du kan da ikke bare lade ham stå dér,” sagde Grete bag ham men Jens kørte bare.

Ligeud.

Midt i skænderiet havde han glemt hvor langt de var kommet, men han vidste at de næsten var fremme. Ved næste vejskilt ville han vide, hvor de var. Han trådte speederen i bund og accellerere op mod vinden. Landskabet var fladt og himlen gå. Vejen var uendelig lang og førte tilsyneladende ikke nogen steder hen. Indimellem passerede de tæer, skure og vindmøller, der alle så ens ud og svajede i vinden.

#

Situationen var bare for komisk, Kerstin måtte grine. Men det var lidt synd for Robert. Hverken Jens eller Grete sagde noget, så hun stirrede ud på det passerende landskab der var ensformigt flat og grå.

En tagplade hvirvlede over marken, hvis nogen fik den i hovedet. ”Jeg tror vi skal køre tilbage og hente Robert!” sagde hun.

Men Jens reagerede ikke. Han stirrede bare ud ad forruden og mumlede noget for sig selv. Hun have aldrig set nogen så oprørt før. Hun havde vurderet ham til at være den mæglende og stryge-med-hårene type.

Robert var egentlig meget sjov, han svedte bare altid så meget. Hun kendte Robert en smule fra dengang hun havde en kort affære med Steffen lige efter forrige julefrokost. Affære som affære, de havde stået og kysset hinanden bag en skærm ved dessertbordet. Steffen arbejdede i Roberts afdeling og hun havde været nede i Udvikling et par gange for at flirte med Steffen lige efter nytår. Det var Robert der havde fortalt hende, at Steffen var direktør Henriksens nevø, en information hun godt kunne have brugt noget tidligere, og at han syntes det var dejligt, at der kom folk ned fra Marketing og så hvad der virkelig foregik i Udvikling. Hun havde på fornemmelsen, at Robert havde mange projekter kørende og at de alle var små smarte opfindelser, men at de færreste kom igennem nåleøjet hos hendes chef som havde en konservativ holdning til innovation. Endnu en grund til at rykke frem i rækkerne hos Electrovox.

Rygterne om affæren med Steffen gik stadig sine runder i firmaet og hendes kollegaer mente sikkert, at hun ville bolle sig til succes, men der gik hendes grænse. Hun ville gøre meget for at komme frem i livet, men ikke det.

Grete sad og sukkede og Jens så ud til at koge. Udenfor vinduet passerede et skur og hun syntes, at hun så nogen sidde inde i skuret i ly for stormen. Det lignede Roberts runde ansigt.

“Det var mærkeligt. Kører du i ring?” spurgte Kerstin.

“Hvad mener du? Vejen er snorlige!” svarede Jens.

Grete vendte blikket over på den anden side af vejen. Hun havde også haft på fornemmelsen at de var kørt i ring. De havde passeret den samme hidsigt snurrende vindmølle flere gange.

“Jeg synes også at vi hele tiden kører fordi den samme vindmølle” sagde hun.

Grete lænede sig over Kerstin og begge stirrede ud af ruderne i Kerstins side. Et træ og et skur nærmede sig på højre side af vejen. Både træet og skuret svajede i stormen. Da de passerede skuret kunne hun ane en skikkelse med et stort rundt ansigt inde i skuret.

“Jeg er helt sikker på at vi er kørt forbi her flere gange,” sagde Kerstin.

“Og var det ikke Robert der sad der inde i skuret?” tilføjede Grete.

“Det er umuligt! Jeg kører jo lige ud hele tiden!”

Nu stirrede de alle tre ud på højre side af vejen og ventede på at skuret og træet skulle dukke op igen. Efter et minut eller mindre dukkede samme skur og træ op igen.

Det var som om stormen var løjet af en smule.

#

Robert sad i skuret og holdt sin gule GPS i hånden. Den var stadig sammenfiltret med udvidelsen der lå i hans taske som de kørte rundt med i bilen. Han var overrasket over, at den kvantemekanikken også virkede på makroplanet og kunne teleportere bilen, hvilket var mere end han havde turdet håbe på.

Bilen nærmede sig igen, men denne gang sænkede den farten. Robert slukkede GPSen og gik hen til vejkanten. Bilen standsede lige der hvor Robert stod. Da han steg ind i bilen, overvejede han konsekvenserne og om det i virkeligheden ville være en god ide at sætte GPS-udvidelsen han havde opfundet i produktion.